

LBRIS

We know
books

TILLIE COLE

dulce
Casă

Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

LITERA
București

PROLOG

Easington, Durham, Anglia

În urmă cu 14 ani

– Molly, vino la mine, scumpo! Am ceva să îți spun.

Bunica mea era în camera de zi a micii noastre case, așezată pe vechiul ei fotoliu maro, cu capul sprijinit în mâini. Am intrat și m-am uitat în jur. Tati încă nu se întorsese de la cârciumă. Era mereu la cârciumă, asta de când doamna înspăimântătoare care apărea din când în când la televizor închisese minele în anul în care m-am născut eu, iar tati se întristase. Îmi zisese bunica.

Bunica înălță capul și îmi zâmbi trist. Bunica mea avea cel mai blând zâmbet pe care îl văzusem vreodată; putea lumina întreaga cameră cu un simplu surâs. O iubeam atât de mult! Când m-am apropiat, am observat că ținea în mână o poză veche cu mami. Mami murise la nașterea mea, iar bunica și tati se necăjeau de fiecare dată când întrebam de ea, așa că nu mai întrebam nimic. Aveam grijă ca în fiecare seară, la culcare, să îi sărut fotografia pe care o țineam lângă pat. Bunica îmi zisese că mami mă vedea din rai făcând asta.

– Vino aici, Mollicica mea! Hai la mine în poală, zise ea, făcându-mi semn să vin la ea și punând fotografia înrămată pe podeaua acoperită de covorul roșu.

Mi-am lăsat rucsacul roz pe podea, m-am dus la ea și m-am urcat în poala ei. Mirosea a mentă. Mereu mirosea a mentă. Știam

că făcea asta ca să mascheze mirosul țigărilor pe care le fuma pe furiș pe alee. Mă făcea să râd când se furișa în fiecare dimineață, cu bigudiurile roz încă în părul cărunt și purtând șorțul violet de casă. Mi-am pus o mână pe obrazul ei. Părea supărată.

– Bunico, ce e?

Îmi luă mâna mică într-a ei, iar eu am tresărit simțind ce rece era. I-am frecat mâna între ale mele și am sărutat-o pe obraz ca să o fac să se simtă mai bine. Îmi spunea că sărutările mele dulci puteau ușura orice problemă din lume măcar un pic. Încăperea era atât de tăcută, iar singurele sunete proveneau de la trosnetul lemnelor din foc și de la tic-tacul ceasului bunicului. Bunica avea mereu muzica pornită, muzică veche de ani și ani, și dansam împreună în fața focului. Însă în acea zi nu cânta nici o muzică, iar casa părea ternă și tristă. M-am uitat la limba mare a ceasului și am văzut că era în dreptul lui doisprezece; limba mică era la patru. M-am străduit să îmi amintesc ce ne spusese învățătoarea noastră, doamna Clarke. Am închis ochii, încercând să mă gândesc. I-am deschis când am suspinat. Era ora patru după-amiază! Da! Era ora patru! Tati avea să vină în curând acasă. Am încercat să mă foiesc în poala bunicii ca să dau fuga la ușă și să-l aștept pe tati când avea să intre pe poartă. Mereu mă îmbrățișa și făcea piruete cu mine înainte să-mi spună că eram cea mai frumoasă fetiță din lume, exact ca mami. Era partea mea preferată din zi. M-am strecurat de pe genunchiul bunicii, dar ea m-a prins de braț.

– Bunico, ce faci? Tati vine acasă în curând. Are nevoie de îmbrățișarea lui din fiecare zi!

Bunica trase aer în piept și din ochi începu să îi curgă lacrimi.

– Bunico, de ce plângi? Nu fi tristă, te rog! Ai nevoie de un sărut dulce? O să te facă să te simți mai bine?

Bunica mă strânse tare la piept – fu cât pe ce să-mi cadă ochelarii de pe nas, iar materialul șorțului ei îmi zgâria obrazul. M-am scărpinat pe față ca să opresc mâncărimea. Ea mă împinse ușor în spate și se lăsă în genunchi. Ochii ei triști erau acum la același nivel cu mine.

– Molly, trebuie să îți spun ceva, ceva care te va face foarte-foarte tristă. Înțelegi?

– Da, bunico. Am șase ani acum. Sunt fetiță mare. Înțeleg multe lucruri. Doamna Clarke zice că sunt cea mai isteată fată din clasă, poate chiar din școală.

Bunica îmi zâmbi. Dar nu și cu ochii. Tati spunea că numai zâmbetele cu ochii arătau că erai fericit de-adevăratelea. Că nu trebuia să irosești un zâmbet cu ochii pe ceva ce nu te făcea prea vesel.

– Chiar ești isteată, scumpa mea, deși nu știu cu cine semeni. Vei ajunge departe. Destinul tău e să scapi de viața asta amărâtă de aici și să devii cineva. Asta ar fi vrut mami... și tati.

Își trase nasul și își scoase batista roz din buzunar. Era toată brodată cu roz. Eu alesesem materialul la piață în urmă cu două săptămâni. Eu și bunica am făcut din el două batiste, una pentru ea și una pentru mine, un întreg, așa cum spunea ea că eram. Duse batista la nasul înroșit și privi în gol pe fereastră, apoi ochii păzură să i se schimbe și se uită din nou la mine.

– Acum, Molly, trebuie să respiri puternic, curajos, exact cum te-am învățat.

Am încuviințat din cap și am respirat adânc vreo cinci secunde pe nas, ținându-mă de burtă și dând aerul afară pe gură.

– Fetiță cuminte, mă laudă ea, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

– Bunico? Unde-i tati? A întârziat. El nu întârzie niciodată.

Venea mereu acasă să mă vadă după școală. Mirosea mereu a bere puturoasă, da, dar așa mirosea dintotdeauna. N-ar fi fost tati dacă n-ar fi fost așa.

– Molly, azi i s-a întâmplat ceva lui tati, spuse ea cu glas tremurat.

– Se simte rău? Să-i facem un ceai când vine acasă? Ceaiul face pe toată lumea să se simtă mai bine, nu-i așa, bunico? Așa-mi spui mereu, am zis, începând să am o senzație ciudată în stomac din cauza felului diferit în care se uita la mine.

Ea clătină din cap și buza de jos începu să îi tremure.

– Nu, scumpo. N-o să fie nevoie de ceai azi. Vezi tu, Dumnezeu a decis azi-dimineață să-l ia pe tati al tău în Ceruri, ca să fie cu îngerii.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să mă uit înspre tavan. Știam că Dumnezeu era mult mai sus decât noi, în Cer. Însă nu-l vedeam niciodată, oricât de mult încercam.

– Dar de ce l-ar lua Dumnezeu pe tati de lângă noi? Suntem oameni răi? Am fost prea neastâmpărată? De asta n-a vrut Dumnezeu să n-am nici mămică, nici tătic?

Bunica mă strânse aproape, cu nasul îngropat în părul meu lung și castaniu.

– Nu, Molicica, să nu crezi niciodată asta, niciodată! Dumnezeu s-a întristat pentru că tăticului tău îi era dor de mămica ta. A decis că a venit momentul ca ei să fie din nou împreună. A știut că noi două suntem suficient de curajoase și de puternice ca să trăim fără ei.

M-am gândit la asta în timp ce-mi sugeam degetul mare. Mereu îmi sug degetul când sunt speriată sau neliniștită. Bunica îmi dădu părul laoparte de pe față.

– Vreau să știi că nimeni de pe toată planeta asta nu s-a iubit cum s-au iubit mămica și tăticul tău. Când a murit mama ta, tati nu a știut ce să facă. Te iubea foarte mult, dar îi era dor de ea. Când doamna de la televizor...

– Margaret Thatcher? am întrerupt-o.

Știam despre ea de la școală. N-o plăcea prea multă lume de la mine din oraș. Îi dădeau nume răutăcioase. Întristase multă lume. Bunica zâmbi.

– Da, Margaret Thatcher. Când doamna Thatcher a închis minele, tati al tău nu a mai avut de lucru, iar asta l-a făcut foarte nefericit.

Tati a încercat mult timp să facă bani și să ne cumpere o casă mai bună, dar toată viața lui lucruse în mine și nu știa să facă nimic altceva.

Închise ochii și strânse pleoapele.

– Azi tati a murit, scumpa mea. S-a dus în Ceruri și nu se mai întoarce la noi.

Buza de jos începu să îmi tremure și simțeam lacrimile înțepându-mi ochii.

– Dar nu vreau să plece! Putem să-l rugăm pe Dumnezeu să îl aducă înapoi? Ce o să ne facem fără el? Un sentiment apăsător îmi cuprinsese pieptul și am simțit că nu puteam să respir. Am întins mâna după mâna bunicii, iar vocea îmi deveni răgușită. Deci am rămas numai noi, așa e, bunico? Ești tot ce mi-a rămas. Dacă mi te ia și pe tine? Nu vreau să fiu singură. Mi-e frică, bunico! Un țipăt puternic îmi ieși din piept. Nu vreau să fiu singură!

– Molly, șopti bunica, strângându-mă mai tare în brațe, apoi prăbușindu-ne amândouă la pământ și plângând în fața șemineului.

Tati al meu nu mai era.

Tati al meu era în Ceruri.

Nu avea să se mai întoarcă niciodată.

CAPITOLUL 1

Universitatea din Alabama, Tuscaloosa,
Statele Unite ale Americii

În prezent

Eram în mare întârziere, la naiba!

Respiram scurt și precipitat în timp ce alergam de-a lungul întinsului campus al Universității Alabama, străduindu-mă cât puteam să nu cad pe burtă.

Aveam mâinile pline de copii ale planului cursului de filosofie pe care mi se ordonase să îl copiez în urmă cu peste o oră – prima mea însărcinare în calitate de asistent universitar.

Cursul chiar urma să înceapă, dar șirul meu aparent nesfârșit de ghinioane făcuse ca imprimanta din sala destinată cadrelor didactice să cedeze la jumătatea comenzii mele, cu un cântec de lebădă melodos: un jalnic țuiit înalt și un nor de fum din dispozitivul mecanic.

Camera cu imprimanta era la celălalt capăt al colegiului, ceea ce m-a adus în situația mea actuală, aceea de a alerga de-a lungul curții uriașe a universității în deloc sportivele mele încălțări Crocs portocalii, în sauna de iad din Tuscaloosa – sau, cum i se spune în mod obișnuit, o zi de vară normal de fierbinte.

Mi-am surprins cu coada ochiului o imagine reflectată într-o ușă din sticlă.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

Părul meu șaten semăna cu blana unui caniş în miniatură, transpirația de pe nas îmi încuraja ochelarii cu rama mare, neagră, produs standard al sistemului național de sănătate din Marea Britanie, să îmi pice de pe față ca un bombardier kamikaze, iar salopeta scurtă din blugi și tricoul alb îmi păreau un costum de pompieri.

Cerul Angliei, constant acoperit de nori, îmi părea foarte atrăgător în acele momente.

Nimic nu părea să meargă bine – imprimanta care se stricase era doar al doilea dintre ghinioanele nefericite, primul fiind hărțuiala prietenelor mele de care avusesem parte de dimineată.

– *Toga, toga, toga!* strigă Lexi tare, în timp ce ea și Cass stăteau la mine pe pat, râzând de disperarea mea în acea togă improvizată, ridicând brațele în aer la fiecare cuvânt, apoi chiuind.

– *Arăt hidos, m-am plâns eu, încercând să ajustez cearșaful în fel și fel de poziții ca să-mi maschez părțile de obicei intime.*

– *Arăți trăsnet! Sâni tăi sunt ireali, din alt univers, perfecți și rotunzi... Cass încercă să mă complimenteze, cu mâinile întinse, mimând că strângea niște sâni. Îți zic eu, Molls, nu obișnuiesc să mă dau la femei, dar aș face o excepție pentru tine în ținuta asta! La naiba, ai niște curbe delicioase!*

– *Cass! am muștrat-o, dându-mi ochii peste cap. Chiar trebuie să spui astfel de lucruri?*

– *Ei, hai, las-o baltă, scumpo! Arăți de milioane. Și vii cu noi în seara asta, n-ai loc de întors. Nu mă face să te târâsc acolo – pentru că o s-o fac dacă trebuie.*

– *Dar...*

– *Nici un dar! Ți-am promis viață mișto la facultate, nu din porcăria de care ai avut parte acolo în Anglia. Experiența completă începe în seara asta.*

– *N-a fost așa de rău la Oxford! Și cum funcționează această așa-zisă experiență? Mai întâi trebuie să mă alătur unei afurisite de frății, dar pe urmă? Cocktailuri de droguri, plecat pe burtă din cluburi?*

– *Putem aranja și asta, dar în principal înseamnă mulți bărbați, sex, orgii, orgasme... Ah, da, și găsirea punctului G. Știi tu, chestiile pentru care mergi de fapt la facultate, zise Cass absolut sinceră.*

– *Eu am venit la facultate ca să învăț, Cass, nu ca să fiu parașuta băieților beți din frății.*

Ea râse zgomotos.

– *În fine, scumpo, n-o să te gândești la învățat când o să ai gleznele în jurul gâtului unui armăsar care te poartă ca un colier și-ți gădilă buricul dinspre interior.*

Știind despre Cass că avea să dea o replică pentru orice spuneam, oricât de mult m-aș fi gândit, m-am îndreptat spre fotoliul meu rabatabil maro și m-am cufundat în perna lui moale, cu capul în mâini.

– *În ce mama naibii m-am băgat cu voi două?*

– *Te-ai băgat în distracția vieții tale, zise Lexi cu un aer înțelept. Mi-am ridicat capul și m-am uitat printre degete la prietenele mele îngâmfate, care mă priveau amuzate.*

– *Chiar o să mă obligați să merg la petrecerea aia afurisită în seara asta, așa-i?*

Lexi se dădu jos din pat și veni la mine în poală, aruncându-și brațele slăbănoage în jurul gâtului meu.

– *Normal că asta o să facem, scumpo. De-acum ești de-a noastră!*

Am schițat un zâmbet rezervat.

– *Așa s-ar părea.*

Cass ni se alătură pe fotoliu, strivindu-mă până ce am țipat sub greutatea lor.

– *Scoate-ți toga aia ca să ți-o cos, du-te la curs, iar când te întorci, putem să dăm drumul la distracție.*

Se spune că lucrurile rele se întâmplă câte trei.

Avusesem deja parte de două.

Mai urma unul.

Mi-am menținut pasul amețitor de rapid, aproape pe punctul să leșin, trecând de ușa dublă a corpului de clădire pentru științe umaniste, mergând în linie dreaptă în căutarea amfiteatrelor

și îndreptându-mă direct spre sala profesoarei Ross, în timp ce mintea mă tachina neobosit și-mi flutura în fața ochilor imagini cu togi care dansau enervant.

Prea pierdută în agitația mea, n-am observat micul grup de studenți care veneau dinspre colț. Dar, fir-ar să fie, asta se schimbă curând, când o roșcată dată cu prea mult luciu de buze și care se afla în fruntea grupului intră direct în mine – intenționat, se pare –, iar mormanul de hârtii îmi căzu din mâini și se împrăștie pe podeaua din gresie albă.

– Hopa! Uită-te pe unde mergi, scumpo! susură ea mișelește. Ai nevoie de dioptrii mai mari sau ce?

Iată și al treilea ghinion.

M-am lăsat în genunchi, fără să privesc în sus, când am auzit râsetele zgomotoase, batjocoritoare, evident la adresa mea. M-am simțit brusc ca în perioada liceului – copiii populari care se luau de tociară.

Niciodată nu ripostam. Dintotdeauna ignorasem înțepăturile răutăcioase legate de hainele mele ieftine, de lipsa banilor sau orice altă săgeată otrăvită care îmi era aruncată, așa că pur și simplu am mormăit în barbă și am început să organizez grămada de hârtii într-un teanc, la întâmplare.

Ușa amfiteatrului se închise și, bucuroasă să fiu în siguranța propriei companii, am scuipat cuvintele „nenorociții naibii!” un pic mai tare decât intenționasem și m-am jenat când cuvintele ricoșară în tot coridorul larg și cavernos.

Nu înjuram des, dar pe moment mi se păruse justificat să o fac, ba chiar cathartic. Chiar și în lumea academică, unde se folosește un vocabular ales, uneori doar „la naiba” e suficient.

Am strâns hârtiile clătînând din cap și m-am ridicat, iar imediat ochelarii afurisiți îmi alunecară de pe față și aterizară cu un clinchet pe podea. Am oftat învinsă și am decis că nici n-ar fi trebuit să mă deranjez să mă dau jos din pat de dimineață.

Un scurt hohot de râs se auzi în spatele meu, făcându-mă să tresar violent, iar o mână caldă mă apucă de braț, întorcându-mă și punându-mi ochelarii la loc.

Am mijit repetat ochii, iar când mi s-a limpezit vederea, m-am trezit în fața unui piept lat, acoperit de un tricou fără mâneci, roșu-închis, pe care scria cu alb „Crimson Tide Football”.

– Acum vezi?

Am urmărit sunetul vocii profunde, cu accent sudist, și am văzut în fața mea un adevărat băiat de Alabama, sărutat de soare – păr de un blond murdar, lung până la linia maxilarului, ochi de un căprui profund și intens încadrați de gene lungi, ca de cerneală, care mă domina cu înălțimea lui –, avea probabil 1,90 față de 1,65 ai mei.

N-am putut să mă abțin și am suspinat ușor.

Era absolut superb.

Chiar *al naibii* de superb.

M-am trezit din amețeață și am smuls hârtiile din mâinile lui, încercând să mă strecor pe lângă el și simțind nevoia să plec de acolo ca să-mi recâștig măcar un aparent control sau poate o oarecare demnitate, dat fiind că îmi cam fusese răpită în ultimele ore.

Prinzându-mă de încheietura mâinii când treceam, domnul Crimson Tide Football m-a întrebat:

– Hei, ești bine?

Am încercat să mă relaxez și să nu fiu nepoliticoasă – în definitiv, el mă ajutase –, dar nervii îmi erau în piuneze, iar atingerea mâinii lui aspre, cu bătăături, pe pielea mea nu făcu decât să îmi înrăutățească starea.

Am decis să pun reacția asta neobișnuită pe seama deshidratării sau a unei togofobii acute. Cu umerii căzându-mi, am răspuns:

– Sunt bine.

– Ești sigură?

Am suflat adânc, iar ochii mei întâlniră adorabilii lui ochi ciocolatii, surprinzând punctele de un negru-albăstrui care îi înconjurau irisul.

– Ai avut vreodată o zi în care totul se transformă într-un coșmar absolut nenorocit?

Am accentuat ultimele trei cuvinte, rostindu-le mai rar.

El pufni tare și afișă o expresie amuzată – buzele pline se țuguia ră într-un zâmbet strâmb, iar nasul ușor descentrat făcu câteva cute.

- Chiar am parte de una, ca să-ți zic drept.
- Deci suntem doi în situația asta.

Nu m-am putut abține și am schițat, drept răspuns, un zâmbet nesigur. Am strâns și mai bine teancul de hârtii și i-am zis:

– Mulțumesc că te-ai oprit să mă ajuți. A fost foarte amabil din partea ta.

Brațe bronzate și musculoase se încrucișară în dreptul pieptului lui uriaș, el fiind în mod evident incitat de nervozitatea mea.

– *Amabil?* Nu e ceea ce spun oamenii în mod normal când se referă la mine.

Și spunând asta se îndepărtă, lăsându-mă singură pe holul larg. M-am întors ca să mă îndrept spre sala de curs, iar tipul se uită la mine peste umăr și mă informă scurt:

- Eu sunt Rome.
- Molly, am zis degrabă.

Dinții lui Rome se freacă de buza de jos în timp ce încuviință ușor din cap, privindu-mă din cap până în picioare cu o intensitate neobișnuit de mare. Apoi, fără vreun alt cuvânt, intră în sala de curs de filosofie.

După ce am stat un moment ca să mă adun, mi-am făcut loc pe ușa de intrare cu umărul și automat câteva perechi de ochi se ațintiră asupra mea. Am mers mai departe, simțindu-mă ca un fel de Bridget Jones în intrarea mea dezastruoasă.

Profesoara Ross îmi aruncă o privire aspră și am făcut o grimasă în timp ce mă apropiam de catedră, apoi am pus pe ea planurile de curs, mișcându-mi nervoasă degetele și simțindu-mă absolut penibil. Îmi făcu semn să stau lângă ea la pupitru. M-am conformat și am ridicat privirea spre studenții care urmăreau cu toții cum noua englezoaică se făcea de tot râsul.

Profesoara arătă înspre mine și vorbi cu accentul ei aristocratic, de regină, arătând ca mama unei eleve de internat în deux-pieces-ul ei maro din tweed, cu părul cărunt prins într-un coc franțuzesc și ochelarii mici, cu jumătate de lentilă.

– Aș dori să v-o prezint pe Molly. La fel ca mine, este din Anglia și a fost de acord să facă masterul la această universitate deosebită și să-și continue rolul dublu de a fi asistenta mea de cercetare pentru o lucrare pe care o scriu pentru o publicație academică, dar și asistenta mea la acest curs. O cunosc pe Molly de mai mulți ani și nici că m-aș fi putut gândi la cineva mai potrivit să petreacă anul sabatic în State, alături de mine. După cum veți descoperi în curând, este o tânără excepțională. Profesoara se trase într-o parte și, cu un gest al mâinii, îmi ceru să le vorbesc studenților. Molly, spune-le câteva cuvinte noilor tăi colegi!

Am tras aer în piept și am pășit la pupitru, ridicându-mi prudent privirea.

– Salutare tuturor! Cum a spus doamna profesor Ross, m-am mutat din Anglia în Alabama pentru masteratul în filosofie, cu scopul de a-mi începe doctoratul la anul pentru a-mi atinge visul suprem, acela de a deveni profesoară universitară.

Am parcurs cu privirea rândurile de studenți. Erau cam treizeci de persoane în mica sală de curs.

– Îmi place filosofia religiilor de când mă știu și mă bucur că am ocazia să fiu aici pentru a o ajuta pe doamna profesor Ross la cursuri și la seminare și pentru a încerca să fac minunata lume a filosofiei măcar un pic mai interesantă. Vă răspund cu plăcere la orice întrebare despre...

– Am eu o întrebare.

Am urmat sunetul vocii care mă întrerupsese și am ajuns la roșcata de pe culoar, care stătea fix lângă Rome.

– De ce mama naibii ai vrea să te faci profă de filosofie? Nu crezi că e ca și cum ți-ai irosi viața?

Eram obișnuită cu întrebarea asta.

– De ce nu de filosofie? Totul în viață, pe pământ, poate fi pus sub semnul întrebării. De ce? Cum? Cum se poate? Pentru mine, misterul vieții și al Universului este o sursă de inspirație, marea de întrebări la care nu s-a răspuns mă inunda și ador să mă cufund în călătoria academică a învățăceilor vechi și noi.

Ea râse disprețuitor.

– Câți ani ai, scumpo?